

Институт за истраживање српских страдања у XX веку

МАСОВНИ ЗЛОЧИНИ ДЕЦЕМБРА 1992.

Приредила: Драгана Гавриловић

12. ДЕЦЕМБАР 1992.

Вучиловац, једно од највећих српских села у Општини Брчко (Срба 674, муслимана 1, Југословена 11), напала је и окупирала 108. брчанска бригада из састава оружаних јединица Армије БиХ **12. децембра 1992.** Том приликом убијено је преко двадесет лица српске националности, чија су тела дуго остала несахрањена, разбацана по местима страдања: кућама и двориштима, путевима и јаругама кроз које су покушали да се спасу бегством од нападача. У Вучиловцу се у време напада затекао и изванредан, не мали, број српских избеглица из околних села који су доживели судбину својих домаћина и заштитника. Тела покојника су предата органима српских власти тек 30. јануара 1993. За то време су хрватско-муслиманске снаге опљачкале све што се могло однети или одвући тракторима и камионима, а остатак до темеља разорили и спалили. И ово српско село било је етнички очишћено, а тиме је и територија која се нашла у поседу хрватско-муслиманских оружаних формација и цивилних власти у Посавини проширена готово до максимума. У нападу је уништена и српска православна црква.

Жртве: 1) Крсто (Нико) Арсенић, 1907; 2) Гоја (Анте) Игњић, 1939; 3) Перо (Никола) Китић, 1951; 4) Мићо (Никола) Лукић, 1944; 5) Нетка (Мико) Лукић, 1928; 6) Ратко (Петар) Лукић, 1964; 7) Илија (Стево) Мајсторовић, 1937; 8) Миленко (Недељко) Мајсторовић, 1971; 9) Игњатије (Влајко) Арсенић, 1937; 10) Маринко (Петар) Маргетић, 1938; 11) Милан (Лазар) Маргетић, 1968; 12) Јоцо (Марко) Мишић, 1973; 13) Светислав (Димитрије) Митровић, 1968; 14) Слађан (Станиша) Никић, 1967; 15) Марко (Стеван) Николић, 1910; 16) Ружа (Јово) Николић, 1926; 17) Лазо (Ристо) Остојић, 1946; 18) Петра Остојић, 1910; 19) Панто (Стојан) Мајсторовић, 1944; 20) Марко Маргетић. (Од наведених жртава њих пет је заробљено, али су након скоро два месеца њихова тела врачена масакрирана. То су: Игњатије (Влајко) Арсенић, 1937; Илија (Стево) Мајсторовић, 1937; Нетка (Мико) Лукић, 1928; Марко (Стеван) Николић, 1910. и Петар Остојић, 1910.) (Мујо) Јусуфовић, 1948; Мате (Туњо)

14. ДЕЦЕМБАР 1992.

Сикирић, Општина Братунац, село са релативно равномерним бројем српског и муслиманског становништва (Срба 201, муслимана 241). Напад на српски део села, а **14. децембра 1992**, у раним јутарњим часовима извршиле су веома бројне муслиманске оружане формације Армије БиХ регрутоване из околних муслиманских насеља Братунца, Сребренице и осталих суседних општина. Српски део села опљачкан је и уништен, а велики број мештана убијен је веома свирепо, после заробљавања, углавном хладним оружјем. Приликом напада готово подједнако страдали су малобројни браниоци, као и мештани српске националности који су покушали да се одбране. После освајања, муслимани су опљачкали имовину, прикупљену летину, стоку и све што се могло однети. Остало су разорили и спалили. Село је потом месецима остало недоступно Србима који су у њему некада живели.

Жртве: 1) Живојин (Благоје) Илић, 1928; 2) Радојка (Коста) Илић, 1935; 3) Радован (Богосав) Митровић, 1948. и његов брат 4) Срећко (Богосав) Митровић, 1946; 5) Миломир (Богосав) Недељковић, 1940; 6) Љубисав (Обрад) Недељковић, 1925; 7) Ратко (Светислав) Недељковић, 1946; 8) Слободан (Миладин) Петровић, 1976; 9) Душан (Раде) Продановић, 1931; 10) Обренија (Миладин) Ранкић, 1934; Златан (Ранко) Симић, 1961; Живадин (Светолик) Симић, 1946; 11) Радисав (Светолик) Симић, 1939; 12) Гроздана (Василије) Симић, 1931; 13) Драгиша (Бранко) Стевановић, 1966; 14) Миломир (Љубисав) Танасић, 1939; 15) Милан (Петра) Танасић, 1957; 16) Обренија (Обрад) Тришић, 1931; 17) Новак (Срећко) Вуксић, 1931; 18) Милован (Максим) Симић, 1949.

Бјеловац у Општини Братунац, претежно српско село на обали Дрине (Срба 238, муслимана 51). Напад великог броја муслимана припадника Армије БиХ, углавном добровољаца из околних муслиманских села братуначке и сребреничке Општине, у некој врсти ланчаног похода на српска насеља која се дуж Дрине граниче са Србијом, извршен је истовремено кад и напад на Сикирић, у само праскозорје **14. децембра 1992**. И у овом селу регистрован је велики број жртава међу цивилним српским становништвом и њиховим браниоцима. Преживели мештани заштиту су потражили у Братунцу и преко Дрине у Србији. За прелаз реке једино, али и веома ризично средство, били су чамци. Српска покретна имовина у Бјеловцу, посебно стока, храна и летина је опљачкана, а непокретна имовина, куће и остале зграде домаћинства, разорена и уништена. Село је наредних неколико месеци остало пусто и у поседу муслиманских оружаних снага.

**Масовни злочини муслиманских и хрватских снага над Србима,
1992 – 1995.**

Жртве: 1) Богичевић (Миленко) Златан, 1975; 2) Цвијић (Илија) Миодраг, 1972; 3) Деспотовић (Витомира) Слободан; 4) Филиповић (Неђо) Стево, 1951; 5) Илић (Илија) Милисав, 1957; 6) Илић (Мићо) Милун, 1939; 7) Јовановић (Милош) Злата, 1911; 8) Јовановић (Милисав) Раденка, 1974; 9) Лукић (Радивоје) Вида, 1933; 10) Маринчевић (Новица) Мирослав, 1965; 11) Матић (Илија) Радивоје, 1937. и његове кћерке 12) Матић (Радивоје) Гордана, 1967. и 13) Матић (Радивоје) Снежана, 1965; 14) Миладиновић (Петко) Мирко, 1971. и његов брат 15) Миладиновић (Петко) Чедо, 1975; 16) Милутиновић (Чедо) Славко, 1963; 17) Недељковић (Ратко) Слободан, 1970; 18) Петровић (Крсто) Мирко, 1920; 19) Петровић (Милан) Мирко, 1972; 20) Савић (Остоја) Митар, 1954; 21) Танасић (Сретен) Радован, 1923; 22) Томић (Живојин) Рајко, 1955; 23) Тошић (Живорад) Милорад, 1972; 24) Тришић (Томислав) Зоран, 1968; 25) Десимир (Никодин) Матић, 1928.

Село Бјеловац (Брајтунац), најаднуто 14. децембра 1992. године, када су убијена 24 српска цивила. Међу њима Радивоје Матић и двије његове кћерке: Горана и Снежана Матић

Лозничка Ријека, у подрињској Општини Братунац. Село са доминантном српском већином (Срба 132, муслимана 22) нападнуто је истовремено кад и Сикирић и Бјеловац, у раним јутарњим часовима **14. децембра 1992.** Реч је о три суседна скоро повезана села на истој саобраћајници у долини реке Дрине, која су у том походу јединица Армије БиХ, састављених од муслимана Братунца, Власенице и Сребренице, савњена са земљом. И у овом случају подједнако су страдали браниоци и чланови њихових породица, изузев деце која су, као и у осталим селима, већ раније

**Масовни злочини муслиманских и хрватских снага над Србима,
1992 – 1995.**

била склоњена у Братунац и Србију. Међутим, то је за Лозничку Ријеку, од почетка муслиманског терора на овом подручју, био већ други напад, пљачка и пустошење. После свега тога, прилике за спас и опстанак Срба у овом селу више није било.

Жртве: 1) Дамњановић (Видоје или Радивоје) Славомир, 1971; 2) Дамњановић (Светозар) Недељко, 1959; 3) Филиповић (Милисав) Драгољуб, 1942. и његов син 4) Филиповић (Драгољуб) Драган, 1962; 5) Јовановић (Петко или Петар) Милан, 1948; 6) Јокановић (Петар) Ђоко, 1956; 7) Јовановић (Веселин) Милош; 1928; 8) Кнежевић (Војислав) Жељко, 1966; 9) Лукић (Чедо) Кристина, 1948; 10) Милковски (Николче) Бојан, 1938; 11) Петровић (Божидар) Млађен, 1958; 12) Петровић (Богдан) Миодраг, 1948; 13) Станковић (Рајко) Раденко, 1972; 14) Симић (Илија) Ратко, 1951; 15) Тодоровић (Крсто) Божо, 1949; 16) Вучетић (Саво) Радован; 1943. и син 17) Миленко (Радован) Вучетић, 1975;

Брана Бачићи, српско село (Срба 263) на подручју месне заједнице Кравица, Општина Братунац, цело лето налазило се на мети оружаних напада и сталних оружаних провокација из околних муслиманских села Церске, Касабе, Коњевић Поља, Глогове, Побуђа. До најтежег напада на Брану Бачиће дошло је **14. децембра 1992.** Акцију су извеле муслиманске оружане јединице из састава Церско-Сребреничке оперативне групе, Армије БиХ, под командом милиционера Насера Орића. После тешких борби село се углавном одбранило, али је у одбрани села живот изгубило више лица српске националности.

Жртве: 1) Рајко (Живојин) Томић, 1955; 2) Душан (Милорад) Петровић, 1936; 3) Васиљ (Петар) Тодоровић, 1955; 4) Ратко (Марко) Дадић-Бато, 1954; 5) Славко (Неђо) Илић, 1939.

18. ДЕЦЕМБАР 1992.

Снагово, у Општини Зворник. Село са знатно бројнијом српском популацијом (Срба 396, муслимана 97, Југословена 2, осталих 2) напале су **18. децембра 1992.** и у веома кратком временском периоду запоселе локалне муслиманске оружане формација Армије БиХ. Акција запоседања српског Снагова извршена је у оквиру знатно ширих офанзивних планова и подухвата Другог, или Тузланског, корпуса Армије БиХ. Муслиманске јединице су напад на Снагово извеле из околних муслиманских села зворничке општине, као што су: Самари,

Масовни злочини муслиманских и хрватских снага над Србима, 1992 – 1995.

муслиманско Снагово, Каменица, и др. Приликом окупације села, и у заседи у којој је сачекано једно теретно возило са више путника цивила, убијено је и масакрирано више мештана српске националности. Већина стамбених зграда, као и привредних објеката домаћинстава, посебно у засеоцима Грујићи, Ашћерићи, Драгићи и Обреновићи, спаљена је и разорена. Све је у селу опљачкано и као ратни плен пренето у муслиманска села. Остало спаљено и разорено.

Жртве: 1) Милка (Ристо) Обреновић, 1933; 2) Савка (Станко) Обреновић, 1938; 3) Велизар (Милорад) Јасиковца, 1968; 4) Нада Влачић; 5) Бошко Тасић; 6) Драган Тасић.

19. ДЕЦЕМБАР 1992.

Јошаница, подручје доста велике месне заједнице или, боље речено, један крај Општине Србиње, назван по истоименој речици Јошаници притоци Дрине. Углавном српска територија на којој се налази више мањих села и заселака: Брајковићи (Срба 29, без муслимана), Богавићи (Срба 81, без муслимана), Црнетићи (Срба 48, муслимана 76), Шкобаљи (Срба 91, муслимана 8), потом и бројни засеоци као што су Гапићи, Хоџићи, Оштрице, Баждари, Бјелице, Медановићи, Острмци, др. У току припрема за напад, подручје Јошанице су опколиле добро наоружане и веома бројне муслиманске снаге, припадници Армије БиХ. Напад је извршен изненада на **св. Николу, 19. децембра 1992.** Свети Никола је био и крсна слава многих Срба, мештана наведених села којима су тог дана увелико стизали гости, рођаци и пријатељи из Србиња и околних села. Напад је започео у време када је већина Срба Јошанице дочекивала госте, почињала славље, или била у гостима. Акција је трајала цео дан, до сумрака и касних поподневних часова. За то време муслимани су освојили и похарали сва српска села, а већину мештана, међу њима много жена, деце и старца, поубијали, често на веома свиреп начин, хладним оружјем. Многе жртве су спаљене и изгореле са својим кућама, подједнако домаћини као и њихови гости. Мали број оних који су покушали да побегну, наилазили су на муслиманске заседе и ту су заувек остали. После овог масакра, у Јошаници је остало свега око 20 лица српске националности, али без услова за живот, а на крају су и они морали да напусте опустошени завичај. Касније заробљени учесник ове акције, Асим (Хаџан) Хајдаревић, 1949. из Коловарица, Општина Горажде, дао је исказ да је наређење које је издао Расим Корјенић, из Јошанице, један од команданата акције, гласило да се све попали, и све живо уништи. Наведени Расим Корјенић је пренео

**Масовни злочини муслиманских и хрватских снага над Србима,
1992 – 1995.**

наређење које је добио од свог претпостављеног Заима Имамовића. О овом злочину је писао и лондонски *Тајмс*, али знатно касније, тек 23. септембра 1993, а извештач ББС-ија је исказ још једног од нападача, извесног Шабана Куртовића, припадника 3. батаљона Прве дринске дивизије кога су јуна 1993. заробиле снаге Војске Републике Српске. По изјави овог заробљеника репортеру ББС-ија Срби се нису бранили, нису пуцали и муслимани у походу на Јошаницу нису имали људских губитака.

Жртве: 1) Вишњић (Миладин) Вукола, рођ. 1940; 2) Вишњић (Младен) Олга, 1962; 3) Вишњић (Василије) Зорка, 1929; 4) Вишњић (Саво) Стојка, 1924; 5) Вишњић (Бошко) Влатко, 1972; 6) Вишњић (Павле) Вукадин, 1928; 7) Вишњић (Милун) Гоја, 1948; 8) Вишњић (Бошко) Зора 1969; 9) Вишњић ((Вукадин) Милан, 1958; 10) Вишњић (Тодор) Раде, 1938; 11) Вишњић (Бошко) Ранка, 1967; 12) Вишњић (Василије) Томо, 1947; 13) Вишњић (Драгољуб) Драгана, 1983; 14) Вишњић (Вукајило) Драгољуб, 1953; 15) Вишњић (Драгољуб) Дражен, 1986; 16) Вишњић (Ђоко) Јела, 1942; 17) Стојановић (Василија) Гојка, 1953; 18) Давидовић (Ђорђа) Бранко, 1932; 19) Давидовић (Перо) Даница, 1928; 20) Давидовић (Милосав) Новица, 1956; 21) Давидовић (Ђорђе) Милосав, 1930; 22) Грујичић ((Јово) Срето, 1937; 23) Грујичић (Саво) Вукосава, 1928; 24) Грујичић (Неђо) Марко, 1966; 25) Грујичић (Јово) Неђо, 1930; 26) Грујичић (Алекса) Стана, 1931; 27) Јегдић (Ненад) Радомир, 1940; 28) Јегдић (Ђорђе) Миља, 1926; 29) Јегдић (Неђо) Влатко, 1938; 30) Јегдић (Перо) Милева, 1950; 31) Шкипина (Бранко) Миле, 1953; 32) Стевановић (Митар) Миланка, 1940; 33) Мићевић (Гојко) Новак, 1954; 34) Кулић (Милован) Ристо, 1929; 35) Кулић (Мићо) Славојка, 1942; 36) Кулић (Драган) Стана, 1931; 37) Кулић (Марко) Винка, 1943; 38) Кулић (Симо) Владо, 1936; 39) Кулић (Перо) Данило, 1919; 40) Кулић (Алекса) Перо, 1939; 41) Кулић (Игњат) Перса, 1937; 42) Кулић (Владо) Стоја 1927; 43) Благојевић (Светислав) Драгомир, 1954; 44) Благојевић (Бранко) Лазар, 1939; 45) Благојевић (Миле) Мирослав, 1968; 46) Благојевић (Млађен) Радомир, 1948; 47) Благојевић (Перо) Ристо, 1938; 48) Михајловић (Нецо) Момир, 1953; 49) Ивановић (Саво) Милосав, 1933; 50) Иконић (Милош) Славиша, 1969; 51) Марковић (Рајко) Миодраг, 1960; 52) Кулић (Миле) Мирослава, 1967; 53) Радовић (Ристо) Миливоје, 1947; 54) Тановић (Зоран) Данка, 1990; 55) Радислав Јагодић; 56) Стана (Ђоко) Мићевић, 1931; 57) Жарко (Лазар) Муминовић, 1960; 58) Милутин Пејовић; 59) Стана (Митар) Пљеваљчић, 1928; 60) Никола (Владо) Стојановић, 1913.

23. ДЕЦЕМБАР 1992.

Цикотска Ријека, у атару српског села Шадићи Горњи (Срба 228, Југословена 2), Општина Власеница. Дана **23. децембра**

**Масовни злочини муслиманских и хрватских снага над Србима,
1992 – 1995.**

1992. у заседи, пресретнут је камион којим је путовало више цивилних лица и са њима неколико припадника војске Републике Српске. Возило се налазило и кретало на српској територији и изван зоне непосредних ратних дејстава. Заседу су поставили припадници неке мање терористичко-диверзантске јединице из састава Другог корпуса оружаних снага Армије БиХ. По избору места за заседу и њиховом не опаженом кретању, могло се закључити да се ради о борцима мештанима, регрутованим највероватније из околних муслиманских села са подручја Власенице, Церске, Кладња, Сребренице...

Жртве: 1) Драган (Милош) Ђурић, 1953; 2) Драган (Боривоје) Радуловић, 1963; 3) Богдан (Млађен) Николић, 1956; 4) Ратко (Ристо) Миликановић, 1953; 5) Радослав (Данило) Станић, 1946; 6) Миленко (Милорад) Остојић, 1944; 7) Радивоје (Никола) Копривица, 1953; 8) Видослав (Јово) Јурошевић, 1955; 9) Саво (Владо) Лазаревић, 1963; 10) Станко (Владо) Лазаревић, 1966; 11) Срето (Перо) Крстић, 1948; 12) Младен (Ненад) Татомировић, 1956.

МАСОВНИ ЗЛОЧИНИ ДЕЦЕМБРА 1993.

Приредила: Драгана Гавриловић

11. ДЕЦЕМБАР 1993.

Подкозловача, српско село у општини Хан Пијесак (Срба 52) нападнуто је у изненадној диверзантској акцији. Напад су извршили припадници Армије БиХ из суседних општина Кладањ и Олово **11. децембра 1993.** и том приликом убијено је, у највећем броју случајева спаљено и масакрирано, пет мештана. Извесан број њих је рањен и одведен у муслиманске логоре за Србе којих је било у свакој општини које су у свом поседу држале муслиманско-хрватске војне или цивилне власти. За несталима се још увек, углавном без успеха, трага. Село је опљачкано, а по оцени мештана отерано је само крупне и ситне стоке, оваца и говеда, преко сто комада. У исто време покупљене су и однете резерве хране и летина, а непокретна имовина, преко 20 стамбених кућа и још већи број осталих, помоћних зграда после пљачке попаљени и разорени.

Жртве: 1) Радован (Митар) Бастах, 1921; 2) Љепосава (Јован) Марић, 1924; 3) Војислав (Димитрије) Сокановић, 1912; 4) Милутин (Милован) Гвоздановић, 1938; 5) Бранко (Миле) Наранчић, 1956.

Горњи Локањ, доста велико чисто српско село (Срба 743) у Општини Зворник, претрпело је веома жесток напад **11. децембра 1993.** Напад на село су уз употребу артиљерије и свих врста модерног наоружања извршиле јаке и бројне оружане формације Тузланског корпуса Армије БиХ. Том приликом убијено је четрнаест лица српске националности. Тела великог броја покојника муслимани су однели са собом и након два месеца понудили их у размену за своје заробљене борце. До размене је дошло тек средином фебруара, а сахрана српских жртава извршена је 19. фебруара 1993. Многе зграде у селу оштећене су дејством минобацачких и артиљеријских пројектила.

Жртве: 1) Милош (Јела) Јевтић, 1964; 2) Драган (Перо) Мићић, 1973; 3) Милан (Крсто) Мићић, 1944; 4) Миливоје (Симо) Попадић, 1952; 5) Теодор (Лазар) Живковић, 1949; 6) Војо (Милан) Лакић, 1936; 7) Рајо (Бошко) Рајковић, 1965; 8) Драго (Вељко) Перић, 1959; 9) Сретен

(Срећко) Спасојевић, 1944; 10) Миливој (Милосав) Јовић, 1960; 11) Милан (Џвијетин) Радовановић, 1954; 12) Милан (Милорад) Савић, 1934; 13) Милутин (Мићо) Симанић, 1953.

15. ДЕЦЕМБАР 1993.

Сливње, у највећој мери српско село у Општини Олово (Срба 113, муслимана 38). У поодмаклом периоду муслиманског пустошења у овим крајевима, село се нашло на удару оружаних формација армије БиХ **15. децембра 1993.** Напад извршен само на српски, већински део села и на српска домаћинства. Скоро годину дана раније успостављене су линије до тада стабилне српске одбране, али овог пута јединице ВРС нису успеле да се одупру неупоредиво бројнијим и добро наоружаним муслиманским нападачима, припадницима Армије БиХ. Поред пет убијених, извесан број мештана Сливње је ухваћен и одведен на муслиманску територију, највероватније у логоре, и од тада им се губи сваки траг. Сва српска имовина, поготово храна, стока и летина, опљачкани су, а остатак спаљен и на друге начине уништен.

Жртве: 1) Момир (Мијат) Дупљанин, 1936; 2) Будимир (Драго) Дупљанин, 1960; 3) Бранко (Миливоје) Јањуш, 1949. и његов син 4) Радојица (Бранко) Јањуш, 1972; 5) Зора Јањуш.

Институт за истраживање српских страдања у XX веку

МАСОВНИ ЗЛОЧИНИ ДЕЦЕМБРА 1994.

Приредила: Драгана Гавриловић

1. ДЕЦЕМБАР 1994.

Чапразлије, село у Општини Ливно, које у знатно већем броју насељавају лица српске националности (Срба 159, Хрвата 40). Изненадни напад на српски део села извршиле су **1. децембра 1994.** хрватске оружане формације које су прешле међудржавну границу и том приликом нападе и окупирале овај део Босанске крајине и Републике Српске. Приликом акције и, потом, окупације насеља, убијен је већи број мештана, цивилних лица српске националности. Преживели Срби, становници Чапразлија, жене, болесни и деца, избегли су у суседна насеља која су још била слободна и под влашћу државних и војних органа РС. Као и у осталим окупираним српским селима, имовина мештана је опљачкана, а остатак спаљен и разорен.

13. ДЕЦЕМБАР 1994.

Шиљак, у статистичком попису насеља и попису становништва БиХ, ово место није регистровано као сеоско насеље, али се према локалној веродостојној документацији налази и постоји у Општини Трново-Сарајево. Највероватније да је реч о неком засеку или географском локалитету. У овом случају то није битно. Битно је да је ту **13. децембра 1994.** постављена муслиманска заседа која је на препад пресрела и убила више лица српске националности. Заседу су, по свим претпоставкама, сачињавали борци Првог, или Сарајевског, корпуса Армије БиХ.

Жртве: 1) Виде (Јово) Андрић, 1953; 2) Слободан (Лазар) Бјелица, 1943; 3) Далибор (Ратко) Бјелица, 1973; 4) Боро (Милош) Вујадин, 1953; 5) Маринко (Јово) Драговић, 1938; 6) Ђоко (Љубо) Драговић, 1950; 7) Милорад (Раде) Ковачевић, 1945; 8) Мићо (Максим) Мојовић, 1946; 9) Маринко (Никола) Мојовић, 1936; 10) Душан (Радо) Поповић, 1937; 11) Милорад (Симо) Поповић, 1955; 12) Дане (Светозар) Тимотија, 1958.

23. ДЕЦЕМБАР 1994.

Доњи и Горњи Казанци и насеље **Пољанице**, планинска српска села (Доњи Казанци Срба 197, Горњи Казанци 208) у изразито српској Општини Грахово, која се налазе у пограничном подручју према Хрватској, била су жртве веома жестоког напада регуларних оружаних формација Републике Хрватске **23. децембра 1994.** Том приликом хрватска војска, не осврћући се на међурепубличке, а тада и међудржавне, границе, продрла је знатно у дубину територије суседне државе Босне и Херцеговине, односно Републике Српске и окупирала неколико приграничних српских села. Жртве напада су више мештана, цивила српске националности. Сва српска имовина, од покућства, одеће и хране до стоке и сена, опљачкани су, а остатак спаљен и разорен.

Жртве: 1) Жељко (Милош) Марић, 1965; 2) Милош (Милош) Мандић, 1942; 3) Јован (Славко) Маљковић, 1965; 4) Мирко (Бошко) Арежина, 1957; 5) Раде (Божо) Барошевић, 1958; 6) Милош (Душан) Иветић, 1952; 7) Душан (Милан) Вукобрат, 1963; 8) Гојко (Душан) Јарић, 1966; 9) Драган (Марко) Шљивар, 1973; 10) Драгољуб (Никола) Марић, 1954; 11) Анђелко (Борко) Мандић, 1955; 12) Милорад (Јован) Ајдер, 1952; 13) Ранко (Милојко) Шормаз, 1951; 14) Живко (Илија) Шормаз, 1964; 15) Обрад (Драган) Вукобрат, 1950; 16) Дамјан (Јован) Ђурица, 1949; 17) Стево (Вукашин) Кошћица, 1944; 18) Мирко (Јандрија) Грубач, 1943; 19) Ранко (Гордана) Билчар, 1964; 20) Урош (Славко) Бурсаћ, 1939; 21) Јово (Раде) Кесић, 1939; 22) Бранко (Никола) Кнежевић, 1959.